

това отношение, че въобще Българети, споредъ военний откупъ, гледатъ колгото могатъ да смалетъ число то на ония, които са достойни за военна служба.

Когато бѣхъ въ Батакъ, казаха ми, че бройтъ на останали ти живи е 1300 души; послѣ чухъ да приказоватъ за 1781; азъ мисля, че са се избавили близу до 2000 души. Отъ това излиза, че 5—6,000 души са убити. Останали ти живи са изгубили всичко, што са имали, дори и дрѣхити си. Когато азъ отидохъ въ Батакъ, тии тогава зеха да се завраштатъ, и мнозина се въсползоваха отъ моето дохождане, та си дойдоха.

Жито то бѣше оште по полето то; то неможеше да се прибере, заштото нѣмаха жгварски сѣчива. Всичкий добитѣкъ бѣше отгеданъ. Най-важната работа, што боравеха Батачене, бѣше дѣски, които работеха изъ планината.

Отъ Батачене се искаше да платетъ даване то за съспани ти гѣшти и даване то за освобождение то отъ военна та служба на мъжете ти, што бѣха избити. Два та тевтерна за събиране на даване то, които азъ видѣхъ, сборътъ за недвижимий имотъ възлизаше на 64,767 гр., а за откупване то отъ военна та служба на 34,412. Пловдивский мютесарифинъ ми каза, че ако и да е извършена формалность та въ тевтерити за събиране то на даване то, пари нѣма да се зематъ. До крайтъ на 7-й септемврий правителство то не даваше волна да влѣзе жито въ Батакъ, заштото десетнината не била платена.

Останалити жители отъ Батакъ теглеха отъ треска и отъ бѣгавица (дисендерина), природна сѣтнина отъ тѣхното положение; тии бѣха изложени на лютость та на климатѣтъ и бѣха безъ храна. Освѣнь това, тии се боаха много отъ съѣдити си мусулмане, и това не бѣше безъ причина, заштото, когато азъ бѣхъ въ Батакъ, намѣрихъ между пазачити на селото, едного на име хаджи Мехмедъ-Ибрахимъ, който обралъ парити отъ жители ти въ врѣмето на клане то; така съшто бѣше и другъ единъ Бакашчи-Ахмедъ, нареченъ Медю, който билъ единъ отъ главатарети на убийството то при прѣквата.

Ахмедъ-ага Барутински, който извърши клане то въ Батакъ, прина за награда нишанъ меджидие и се въздигна на юзбашиский чинъ.

Въстание въ Сливненската областъ.

Въ крайтъ на марта нѣколко млади момци отъ Сливенъ, докачени отъ неправосъдие и отъ подозрѣние отъ правителството, излизатъ въ планината. Малко по малко тии станаха до 24 души. Тии, ако и да бѣха се повдигнали срещу правителството то, нѣ не убиха никого, освѣнь единъ бинбашина, който бѣше дошълъ да прави съ тѣхъ прѣговоръ. Тѣхъ прѣдвождаше нѣкой си Иларионъ, който бѣше дошълъ отъ Одеса, нѣ не бѣше Русинъ; неговото родно мѣсто е Русе. Таа дружина се увеличи съ селане отъ Странжа и отъ Неново, нѣ на забиколеха на 7-й май съ 300 души редовна войска и нѣколко баши-бозуци, които бѣха събрани отъ околнити села по заповѣдъ на Одринский валиа.

Слѣдъ едно кѣсо опиране, въстаницити се прѣдадоха. Селата Медвентъ и Жеравна се ограбиха. 35 души въстанници се хванаха, мнозина се убиха и главити имъ се изложиха прѣдъ конагѣтъ на управителѣтъ. Възбудени отъ тиа зрѣлишта, войницити отъ Сливненската фабрика за аби, убиха, на 10-й май, двама Българе на пазарѣтъ и раниха едного до у-